Trăiesc de prea mult timp în suferință ca să știu că nu arată la fel pentru toată lumea. Este complicată și tulburătoare. Da, Dumnezeu are întotdeauna un scop precis pentru suferințele pe care ni le trimite. În cartea lui extraordinară, Eric Ortlund ne ajută să înțelegem tipurile de necazuri pe care le întâlnim în viață și cum fiecare în parte este croit pentru noi. Vrei să știi cum să nu îți irosești suferința? În această carte vei învăța să îi recunoști natura și să îți aliniezi inima la scopurile pe care Dumnezeu le are în încercare. Ai în mâinile tale o unealtă utilă care te ajută să înaintezi prin apele complicate și tulburi ale suferinței. Eu recomand această carte și altora și sper că vei face și tu la fel!

Joni Eareckson Tada, fondatoarea centrului pentru persoane cu dizabilități Joni and Friends International Disability Center

Cartea lui Iov este un izvor nesecat de înțelepciune și de uimire cu privire la puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos. M-am smerit și am învățat mult din acest studiu pastoral proaspăt și erudit. Opera lui Ortlund este plină de argumente care te îndeamnă să gândești, expuse mereu într-o atmosferă plină de dragoste față de oameni. Recomand cu căldură această carte.

Christopher Ash, autor al cărților: *Trusting God in the Darkness* și *Job: The Wisdom of the Cross*

Dacă suferința lui Iov te sperie, atunci cartea aceasta este pentru tine. Dacă simți că îl cunoști atât de bine pe Iov, încât nu mai este nevoie să recitești cartea care îi poartă numele, această carte te va face să te răzgândești. Dacă eviți să citești cartea Iov deoarece conceptele din ea sunt prea grele, această carte te va ajuta să o înțelegi. Eric Ortlund îmbină cunoașterea cu înțelepciunea și răbdarea în timp ce ne călăuzește prin cuvântul acesta misterios și plin de sens de la Dumnezeu.

Russell Moore, teolog public, *Christianity Today*

Suferința este o chestiune derutantă, care, la un moment dat, pare să ne încurce planurile pe care le avem în viață. Cartea lui Eric Ortlund nu încearcă să ne ofere explicații simpliste pentru suferință, ci ne ajută să o încadrăm într-o categorie biblică. Primul capitol, în care ne prezintă diferitele tipuri de suferință, merită în sine prețul cărții. Studiul despre viața lui Iov din această carte pune accent pe faptul că relația noastră cu Dumnezeu trebuie să fie mai importantă decât orice altceva are de oferit lumea aceasta, fiindcă în cele din urmă binecuvântările de pe acest pământ vor pieri. Fie că ești tu în suferință, fie că știi pe cineva care suferă, ia această carte, fă sublinieri pe fiecare pagină și lasă-te transformat de puterea lui Dumnezeu care schimbă vieți prin cartea lui Iov.

Dave Furman, pastor, Redeemer Church of Dubai; autorul cărților *Being There* și *Kiss the Wave*

Lecțiile suferinței

Eric Ortlund

Lecțiile suferinței

Durerea lui Iov și harul lui Dumnezeu

Traducere de Narcisa Țiulete

CASACĂRȚII
Oradea, 2026

Suffering Wisely and Well: The Grief of Job and the Grace of God
Copyright © 2022 by Eric Ortlund
Ediția originală a fost publicată în limba engleză, cu titlul *Suffering Wisely and Well: The Grief of Job and the Grace of God*, de Crossway, o divizie editorială a Good News Publishers, Wheaton, Illinois 60187, USA.
Prezenta ediție a fost publicată cu acordul editurii Crossway.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții, Oradea. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Acolo unde nu este menționată nicio traducere a Bibliei, versetele biblice au fost preluate din traducerea în limba română Dumitru Conilescu, edițiile D. Cornilescu centenară și EDCR.
Au mai fost folosite și următoarele traduceri ale Bibliei:
Noua traducere românească (NTR, 2021)
Biblia Trinitariană (VBT, 2018)
Pe alocuri, deși apare indicată o referință biblică, textul biblic este parafrazat, iar alteori autorul a redat textul după originalul ebraic.

Crucea și Fiul risipitor - Luca 15 prin ochii Orientului Mijlociu
Kenneth E. Bailey
Copyright © 2026 Casa Cărții
Casa Cărții, Oradea
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORTLUND, ERIC
Lecțiile suferinței : durerea lui Iov și harul lui Dumnezeu / Eric Ortlund ; trad. de Narcisa Țiulete. - Oradea : Casa Cărții, 2026
ISBN 978-606-732-339-9
I. Țiulete, Narcisa (trad.)
2

Traducerea: Narcisa Țiulete
Editarea: Rebeca Păduraru
Corectura: Lavinia Filipaș
Tehnoredactarea și coperta: Roxana Bochiș
Tipar executat de
BOOK EXPERT
Powered by METROPOLIS
www.book-expert.ro

Mamei mele, Jani, care înseamnă pentru mine mult mai mult decât orice aș putea exprima în cuvinte, care citește tot ce îi trimit și care, pe măsură ce am crescut, mi-a devenit una dintre cele mai apropiate prietene.

Cuprins

Prefață 11

1. A suferi cu înțelepciune: Tipuri de suferință în Biblie și reacția noastră în fața lor 15

2. Valoarea incomparabilă a cunoașterii lui Dumnezeu (Iov 1–2) 35

3. Torționarii lui Iov, psihologia legalismului și frumusețea prieteniei cu Evanghelia (Iov 3–37) 61

4. Să ascultăm cu răbdare protestul lui Iov și credința lui (Iov 3–37) 90

5. Limitările lui Iov, bunătatea lui Dumnezeu și prezența continuă a răului (Iov 38:1–40:5) . . 120

6. Behemotul, leviatanul și biruința lui Dumnezeu asupra răului (Iov 40:6–41:34) 145

7. Închinarea și restaurarea lui Iov (Iov 42) 167

Gânduri finale 177

Prefață

*N*ouă, creștinilor, ni se spune fără echivoc că vom suferi – în Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri (Fapte 14:22) – și că nu ar trebui să fim luați prin surprindere de încercările de foc, pentru că nu este un concept străin ca un creștin să treacă prin așa ceva (1 Pet. 4:12). Totuși, ceea ce pare mai greu de înțeles este că Biblia susține că suferințele creștinilor prezintă mai multe forme. Suferim în moduri diferite și cu scopuri diferite; întristările copiilor lui Dumnezeu nu sunt uniforme. Și nici așteptările pe care Dumnezeu le are de la noi nu sunt mereu la fel. Desigur că orice fel de suferință ar trebui întâmpinată cu o credință statornică și plină de speranță în Dumnezeu, bazându-ne pe promisiunea lui Dumnezeu de a schimba răul în bine (Rom. 8:28) și de a răscumpăra toată creația Lui decăzută (Apoc. 21:1–3). Cu toate acestea, descrierea pe care Biblia o face suferinței creștine arată că Dumnezeu are așteptări diferite de la noi în funcție de tipul de încercare prin care trecem și ne face promisiuni diferite pentru fiecare dintre ele. Acest lucru înseamnă, în parte, că pentru un creștin a suferi cu demnitate înseamnă să discearnă cu înțelepciune prin ce fel de încercare trece și cum ar trebui să reacționeze.

Suferința este un subiect amplu – se pot spune multe lucruri biblice și utile despre ea. Această carte nu va

încerca să le menționeze pe toate. Mai degrabă, în primul capitol, ne vom uita în mod deosebit la diferitele tipuri de suferință pe care creștinii le întâmpină și pe care Biblia le descrie. Vom analiza trăsăturile distinctive ale fiecăreia, ce dorește Dumnezeu de la sfinții Lui și ce promisiuni ne face El nouă în diferitele tipuri de suferință pe care le îngăduie. Desigur că nu poți vorbi despre necazuri biblice fără să deschizi cartea Iov, singura din toată Scriptura care se ocupă cât se poate de clar de suferință. Dar vom petrece mai mult timp studiind despre suferința lui Iov decât despre orice alt tip de suferință descris în Biblie: după ce, în primul capitol, vom prezenta diferitele tipuri de suferință, restul acestei cărți va fi dedicat exclusiv cărții Iov. Facem acest lucru din două motive. Primul este acela că Iov dezvăluie, într-un mod total aparte în întreaga Scriptură, un tip unic de suferință, pe care uneori Dumnezeu o îngăduie în viața copiilor Săi, o dimensiune a suferinței atât de intensă și inexplicabilă, care nu are nimic de-a face cu păcatul și (oricât de ciudat ar suna) nici cu creșterea noastră spirituală.

Un al doilea motiv pentru care vom petrece atât de mult timp studiind Iov este că această carte nu este înțeleasă prea bine în contextul nostru. Fiindcă am predat cartea Iov atât în context academic, cât și în biserică, mai bine de zece ani, părerea mea este că cei mai mulți creștini cunosc foarte puțin sau chiar deloc această carte. Din punctul meu de vedere, acest lucru este regretabil, fiindcă povestea lui Iov este extrem de des întâlnită. Nici nu mai știu de câte ori am fost abordat, după ce am predat sau am predicat din această carte, de cineva care mi-a spus că viața sa reflectă povestea lui Iov sau că știe pe cineva a cărui viață o reflectă. Și mai tulburătoare sunt

surprinderea și claritatea pe care acești creștini le arată pe măsură ce cartea lui Iov îi ajută să își înțeleagă situația grea prin care trec. Mi s-a spus de nenumărate ori despre „ajutorul" pe care alți creștini îl oferă celor care trec, în zilele noastre printr-o suferință similară cu a lui Iov, care de obicei nu face decât să adâncească și mai mult confuzia și durerea acestora. (Semănăm cu prietenii lui Iov mai mult decât ne dăm seama!) Dumnezeu nu așteaptă să înțelegem perfect una dintre cele mai dificile cărți din Vechiul Testament, înainte de a îngădui să trecem prin momente de suferință și pierdere similare cu ale lui Iov. Creștinii trebuie să citească cu înțelepciune această carte dacă vor să sufere cu demnitate. Din acest motiv, vom petrece cel mai mult timp în cartea lui Iov.

Cu toate acestea, vreau să spun răspicat de la bun început că, deși această carte vorbește despre suferință și se oprește cu precădere asupra suferinței intense și derutante cum este cea a lui Iov, ea nu va fi învăluită într-un întuneric și o disperare totală. Oricât de ciudat ar suna, sfârșitul cărții Iov este unul dintre cele mai vesele interludii din întreaga Biblie. După cum veți vedea, când îi vorbește lui Iov, Dumnezeu debordează de bucurie față de creația Sa, fără să trateze cătușidepuțin superficial sau nerealist haosul care bântuie lumea și pe care Iov l-a cunoscut teribil de îndeaproape. La rândul său, Iov se pocăiește din toată inima pentru că L-a criticat în trecut pe Dumnezeu și găsește o profundă mângâiere și împăcare în relația cu prietenul lui ceresc, pe care acum Îl vede cu alți ochi (42:1–6). Ba mai mult, Iov vorbește despre această mângâiere înainte de a fi reabilitat (42:7–17) – înainte ca viața lui să fie refăcută din vreun

punct de vedere. Bucuria și mângâierea pe care le regăsim în ultimele capitole din Iov sunt de-a dreptul extraordinare – și ar trebui să fie văzute în viața oricărei persoane care trece printr-o suferință asemănătoare cu a lui Iov. El nu este ultimul sfânt care urma să fie mângâiat pe deplin, care avea să descopere o bucurie până în măduva oaselor, deși încă stătea pe o grămadă de cenușă.

Rugăciunea mea este ca, în ciuda faptului că în cartea Iov descoperim un anumit gen de suferință pe care Dumnezeu o îngăduie uneori în viața copiilor Lui, să ai parte și de bucuria profundă cu care se încheie această carte. Rugăciunea mea este ca și tu, la fel ca Iov, să poți vedea că Dumnezeu este un Mântuitor și un prieten cu mult mai glorios decât te-ai gândit vreodată și că vei putea intra într-o relație atât de profundă cu El cum n-ai crezut vreodată că este posibil (42:5). Și mă rog să poți vorbi atât cu înțelepciune, cât și cu demnitate cu frații și surorile creștine care suferă, ferindu-te astfel să fii un prieten fals, cum a avut Iov; o capcană în care cădem atât de ușor.

1

A suferi cu înțelepciune

Tipuri de suferință în Biblie și reacția noastră în fața lor

*A*ceastă carte vorbește despre cum creștinii ar trebui să sufere atât *cu înțelepciune*, cât și *cu demnitate*. Ordinea este importantă: un aspect esențial al suferinței demne implică să discernem cu înțelepciune feluritele încercări prin care trecem, cum să le recunoaștem și ce reacție așteaptă Domnul de la noi în fiecare dintre aceste situații. O nădejde statornică și răbdătoare în Dumnezeu este potrivită în orice vreme, dar există anumite încercări care necesită pocăință – și altele în care, dimpotrivă, nu ar trebui să ne schimbăm deloc. Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută în acest aspect. El ne dezvăluie diferitele instanțe ale suferinței, ne ajută să pricepem diversele motive pentru care Dumnezeu le îngăduie în providența Lui înțeleaptă, ne oferă discernământ cu privire la așteptările pe care le are Dumnezeu de la noi în fiecare dintre aceste instanțe și ne lasă să întrevedem finalul fericit pe care Dumnezeu ni-l pregătește, pe măsură ce ne dă putere să îndurăm. Vom analiza fiecare aspect pe rând: cum să recunoaștem

un anumit gen de suferință, ce așteaptă Dumnezeu de la noi și ce speranță putem avea în fiecare tip de suferință.

Este foarte important să nu uităm că situațiile descrise în acest capitol nu sunt bătute în cuie și că ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca cititorii să se întrebe nedumeriți unde anume se încadrează propria lor poveste. Viața este complicată și nu întotdeauna putem avea răspunsuri clare. În același timp, fie că fac parte din Vechiul sau din Noul Testament, suferințele oamenilor lui Dumnezeu sunt diverse. Putem face însă anumite distincții și este de folos să ne gândim la ele atunci când ne analizăm propria umblare creștină și când îi ajutăm și pe alții să își analizeze umblarea lor.

Suferința din cauza păcatului

Cu siguranță că cea mai evidentă explicație pentru prezența suferinței în viața noastră în veacul acesta este propriul nostru păcat. Când Dumnezeu a creat lumea, totul a fost bun și foarte bun (Gen. 1), iar intenția Lui inițială pentru noi a fost să avem o intimitate neumbrită cu El și unii cu alții, într-o grădină paradisiacă numită „Încântare" (Gen. 2).[1] Deși Dumnezeu a înzestrat ființa umană creată de El cu un sistem nervos care poate reacționa la durere, spre binele nostru, păcatul și toate consecințele lui – tristețea, singurătatea, rușinea și suferința – nu au făcut parte din viziunea originară a lui Dumnezeu pentru noi, creația Lui; Dumnezeu a plănuit ca lumea să funcționeze în mod desăvârșit, fără prezența vreunui rău. De fapt, în parte, tragedia noastră de după cădere este că păcatul nostru și consecințele acestuia apar atât de frecvent și de profund în viața de zi cu zi, încât cu greu

[1] În ebraică, Eden înseamnă „încântare" (vezi Ps. 36:8).

ne-ar trece prin minte că rușinea și tristețea sunt intruși în lumea lui Dumnezeu.

Este neînțelept să subestimăm profunzimile suferinței umane, care există doar din cauza păcatului și a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Îți dai seama cât de nespus de fericiți am fi fost dacă nu am fi încălcat niciodată Cele Zece Porunci? Dacă nu L-am fi înlocuit niciodată pe Dumnezeu cu un bun finit și nu am fi rugat acel lucru să ne împlinească așa cum numai Dumnezeu o poate face – ca apoi să rămânem cu inima frântă? Dacă nu am fi mințit, nu am fi furat și nu am fi fost niciodată geloși, răutăcioși sau aroganți – dacă nu am fi rănit sau neglijat o altă ființă umană? Îți poți imagina cum s-ar schimba lumea dacă, indiferent dacă suntem sau nu convertiți, fiecare dintre noi ar respecta doar ultimele cinci porunci din cele zece? Poate că ar exista în continuare dezastre naturale și boli, dar războiul ar fi de domeniul trecutului. Nu am mai avea nevoie de poliție – nici de săli de judecată, penitenciare sau avocați. Nu ar trebui să mai încui ușa noaptea sau să îți fie teamă că cei mici ar putea păți ceva. Imaginează-ți că te-ai simți în siguranță în prezența oricărei ființe umane, atât din punct de vedere fizic, cât și relațional. Ți se taie răsuflarea când te gândești cât de multă nefericire există din vina noastră.

Din punct de vedere biblic, păcatul întotdeauna cauzează suferință, iar suferința întrece mereu orice plăcere trecătoare pe care o aduce păcatul. David își plânge rănile care „miros greu și sunt pline de coptură" din cauza propriei lui nebunii (Ps. 38:5); durerea păcatului i-a pătruns până în măduva oaselor (38:3). În Psalmul 32, David povestește cum refuzul de a-și recunoaște păcatul nu face decât să îi adâncească suferința, până când mărturisirea

îi aduce eliberare (v. 3–5). Într-un alt moment din viață, David este atât de apăsat sub judecata lui Dumnezeu, după ce a păcătuit împotriva lui Urie și a Bat-șebei, încât nu poate să se mai țină pe picioare (2 Sam. 12:17). Un alt exemplu este exilul care domină cărțile istorice și profetice ca un Everest și rămâne cea mai mare traumă a poporului evreu din Vechiul Testament. Totuși, acest lucru se întâmplă numai din cauză că Israelul a trădat legământul cu Domnul, devotându-se în mod repetat zeilor altor neamuri (2 Împ. 17:7–23; 25:1–21).

În Biblie sunt atât de multe exemple în care păcatul provoacă suferință, încât nu prea mai este nevoie să mai amintim altele. Chiar dacă uneori suntem recunoscători pentru această legătură cu înaintașii – cât de rău ar fi fost dacă Dumnezeu ne-ar fi abandonat în păcatul nostru, să ne complăcem și să ne afundăm în el pe veci! – totuși, o întristare profundă pentru marele nostru păcat și consecințele lui copleșitoare este uneori binevenită și nu contrazice Evanghelia. Chiar dacă nu este, din fericire, ultimul cuvânt pe care Dumnezeu îl are pentru noi, poate că fiecare creștin va avea momente când va repeta întrebarea agonizantă a lui Moise: „Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine?" (Ps. 90:11).

Oricât de profundă ar fi această problemă, să discerni dacă suferința este provocată de păcat (în viața ta sau a unui prieten) este simplu. Ai păcătuit? Întrebarea nu este dacă ești păcătos. Mai degrabă, în cazul în care viața ta normală a fost perturbată de suferință, este indicat să-ți pui o întrebare mai concretă: dacă nu cumva suferința ta a fost îngăduită de Dumnezeu ca o consecință naturală a

unui anumit păcat nemărturisit, cu care te-ai împăcat în sinea ta sau pe care l-ai trecut cu vederea intenționat.

Știind că păcatul nostru și consecințele lui pătrund în toate aspectele vieții, unii ar putea crede că este imposibil să îți dai seama dacă o suferință este provocată de păcat – sau am putea presupune că orice suferință există (cel puțin parțial) din cauza noastră. Totuși, Biblia nu ne învață niciodată acest lucru. Nu ne îndeamnă să spunem: „Oamenii sunt atât de profund și firesc înclinați să păcătuiască, încât ar trebui să presupunem că noi suntem de vină (cel puțin în parte) pentru suferința noastră". Marile rugăciuni de mărturisire ale lui Daniel (Dan. 9) și Neemia (Neem. 9) identifică în mod clar ce fărădelegi au dus în vremea lor la suferința poporului lui Dumnezeu, în loc să recurgă la declarații vagi, presupunând că trebuie să fi făcut ceva ca să își merite soarta. De ce ar mai fi Leviticul și Deuteronomul atât de specifice, până în cele mai mici detalii, cu privire la diferitele tipuri de păcate și întinări care decurg din ele, dacă Dumnezeu nu ar fi vrut să ne comunice în mod limpede ce este și ce nu este o fărădelege? De asemenea, nu avem cum să nu ne gândim la mustrarea blândă a lui Isus față de ucenicii care, pentru a explica dizabilitatea orbului, presupun că fie acesta, fie părinții lui trebuie să fi păcătuit (Ioan 9:2). Insistența Bibliei asupra universalității și profunzimii păcatului este menită să ne împingă spre Mântuitorul nostru, nu să ne împovăreze cu vinovăția de a crede că orice tragedie personală se întâmplă din vina noastră.

Să ai o senzație vagă de vinovăție, fără să știi din ce cauză, este anormal în viața unui creștin. Dacă suferi și nu ești conștient de vreun păcat deliberat și nemărturisit din viața ta, ar trebui să te rogi și să te analizezi și

din perspectiva celorlalte categorii biblice prezentate în acest capitol. Dar atunci când suferim și ne aducem aminte de păcate nemărturisite, singura așteptare pe care Dumnezeu o are de la noi este pocăința: să înțelegem dezaprobarea lui Dumnezeu față de starea noastră, să renunțăm la păcat și să ne dezlipim de el, să ne reîncredințăm lui Dumnezeu, îndreptându-ne viața cât de mult putem cu ajutorul Lui și „să înapoiem împătrit" tuturor celor pe care i-am nedreptățit (Luca 19:8).

O astfel de pocăință este deosebit de prețioasă în ochii lui Dumnezeu. El promite să readucă orice om care se pocăiește la plinătatea vieții și a bucuriei în prezența Lui. Oasele zdrobite se bucură din nou (Ps. 51:8); fiul risipitor este îmbrățișat de tatăl lui fericit, este ospătat și sărbătorit (Luca 15:22–24), iar cerul însuși tresaltă de bucurie (Luca 15:7). Când Dumnezeu întâmpină cu atâta bucurie un păcătos care se căiește, cine Îi poate rezista?

Creșterea spirituală și suferința

Suferința din cauza păcatului este punitivă: scopul ei este vindecarea, dar durerea pe care o presupune reprezintă o disciplinare (nu lipsită de dragoste) din partea Tatălui nostru ceresc. Cu toate acestea, ori de câte ori Biblia ne arată că păcatul duce la suferință, ne aduce și multe exemple de suferință care oferă profunzime vieții creștine – suferința care nu este punitivă, ci un catalizator al creșterii. Pavel conectează suferința cu îndurarea, îndurarea cu caracterul, iar caracterul cu speranța, pentru ca noi să ne putem bucura în necazuri care altfel ne-ar distruge (Rom. 5:3–4); Iacov ne încurajează să avem aceeași bucurie, din aceleași motive (Iac. 1:2–4). Vedem acest adevăr ilustrat